

เพชรสีเพลิง

บทที่ 11

ไม่ใช่ครั้งเดียวที่มีใครบางคนคอยมองจากห้องมืดในตัวตึก เมื่อรถยนต์คันหรูพาป้าณศรีกลับมาส่งบ้านในยามดึก ร่างสูงลงจากรถยืนเป็นเพื่อนจนหญิงสาวไขกุญแจเข้าบ้านจึงพารถเคลื่อนกลับไป เห็นบางครั้งคนทั้งสองจับมือกันดึงไปดึงมาหยอกเย้า บางครั้งยังมีจุมพิตแก้มล่ำลาอีกด้วย

พรรณรายถอนใจลึก รู้สึกว่างเปล่าโหยหา เสียงริปไตยงัวเงียถามมาจากบนเตียงว่า “สั้มกลับมาหรือ”
“คะ”
“มากับใคร”
“ไม่ทราบคะ”
“โยธินกระมัง”

ชายสูงวัยนอนต่อ ครู่เดียวก็หลับสนิท ปากอ้าส่งเสียงกรนดังสนั่น หญิงสาวหลับตาถอนใจ รู้สึกสลดหดหู่ในหัวใจเป็นที่สุด

เธอไม่เข้าใจตัวเอง เมื่อไม่นานก่อนหน้านี้อเธอยังลึกลับโลดดีใจที่เจ้านายรักเมตตา แล้วในที่สุดก็พาเข้ามาอยู่ด้วยในบ้านหลังใหญ่ เอาอกเอาใจในแบบของเขา ความสัมพันธ์เป็นไปจนถึงขั้นที่ลูกสาวทั้งสองของเขายอมรับโดยไม่มี การขัดแย้งทะเลาะวิวาท แม้เธอจะใช้ห้องนอนของริปไตย ไม่ว่าจะเจ้าของห้องจะอยู่ด้วยหรือไม่ก็ตาม

มาบัดนี้ หญิงสาวกลับแอบสะอื้นกับโชคชะตาของตนเอง เธอสาวและสวยเกินกว่าจะมาทิ้งชีวิตในวงแขนของผู้ชายสูงวัยปล่อยเนื้อปล่อยตัวที่มีอายุมากกว่าจนแทบจะเป็นพ่อของเธอได้ เธอมองตัวเองในกระจกด้วยความรู้สึกอดสูแล้วเริ่มคิดอยากจะหนีหายไปจากที่นี่ เพียงแต่ความสมบูรณ์พร้อมที่ริปไตยหยิบยื่นให้เป็นเสน่ห์ผูกมัดเธอไว้

“สักวันหนึ่งเถอะ สักวันหนึ่ง...” เธอปลอบตัวเอง

หญิงสาวเดินเงยบๆ มาที่ประตู มีเสียงเคลื่อนไหวดังผ่านไปพร้อมกับเสียงฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดี ป้าณศรีคงจะกำลังมีความสุข... ถ้าเป็นเธอก็คงจะมีความสุขเช่นกันที่สามารถเป็นฝ่ายเลือกและตัดสินใจเองในเรื่องของความรักรัก

หญิงสาวย่องกลับมาห้อง

ตั้งแต่ชายหนุ่มหน้าระรื่นคนนั้นพาตัวเข้ามา พรรณรายเริ่มรู้สึกพอใจที่มีห้องส่วนตัวเล็กๆ ที่ชั้นล่างมากกว่าจะร่วมห้องกับชายเจ้าของบ้านผู้รักหลงเธอ บางสิ่งที่ถูกฝังลึกอยู่ในหัวใจถูกปลุกเร้าให้ตื่นขึ้น เธอเพิ่งจะรู้ว่าไม่ใช่เงินทองอย่างเดียวเท่านั้นที่เธอถวิลหา แต่เป็นคู่รักคู่ใครที่เหมาะสมและที่เธออยากจะทำกายใจให้ด้วยความรักและเสน่หาต่างหาก

ชายเดียวที่เธอเฝ้าแต่นึกถึงในตอนนั้นก็คือโยธิน.....

ใครอีกคนหนึ่งเฝ้ามองตั้งแต่ชายหนุ่มเสี้ยวรถเข้าประตูรั้วจนเดินฮัมเพลงขึ้นมาชั้นบน ครั้นโยธินเปิดประตูห้องก็ต้องแปลกใจที่พบชวนคะนึ่ง นอนทำเป็นหลับอยู่ที่เก้าอี้

“พีคะนึ่ง พีคะนึ่งคร้าบ...” ชายหนุ่มเรียก

หญิงสาวขยับกายราวกับเพิ่งรู้สึกตัว

“คุณโย กลับมาแล้วหรือคะ”

“มาทำอะไรอยู่ในห้องชายหนุ่มตึกๆ ตื่นๆ อย่างนี้ไม่ทราบครับ”

“ตายจริง” เธอหัวเราะ “นี่คะนึ่งเผลอหลับไปหรือคะ แยะจริง คะนึ่งเข้ามาดูปลาของคุณโยแล้วเพลี่ยๆ ก็เลยนั่งเล่นจนเผลอหลับไปคะ ขอโทษด้วยนะคะ”

ชายหนุ่มตั้งตูปลาไว้ในห้อง เพลิดเพลินกับการมองดูมันแหวกว่าย “เป็นอะไรเพลี่ย ไม่สบายหรือเปล่า” เสียงถามบอกความอาหาร

“เปล่าคะ”

“แล้วทำไมไม่นอนบนเตียง มาคุตคุตอยู่ที่เก้าอี้” น้ำเสียงเอื้ออาทรไม่ได้แสดงอาการโลมเลียม แต่ถึงอย่างไรหญิงสาวก็อดรู้สึกงুবวบไม่ได้

ชายหนุ่มเดินไปถอดเสื้อกางเกงชั้นนอกใส่ตะกร้าซักอย่างที่เคยทำ การที่เธอดูแลเขาขณะที่เติบโตขึ้นมาราวกับเป็นพี่สาวกับการที่ชายหนุ่มไปใช้ชีวิตมากกว่าห้าปีในต่างประเทศที่ต้องอยู่ร่วมกับผู้ชายเป็นส่วนใหญ่ ทำให้เขาไม่รู้สึกรู้สึกลดต่อการทำเช่นนั้น ชวนคะนึงทำท่าที่เป็นปกติแต่ข้างในกลับรู้สึกวูบวาบ

เขาเป็นหนุ่มใหญ่แล้ว ไม่ใช่หนุ่มน้อยน่ารักที่โตขึ้นมาในความดูแลของเธอ แม้ภาพสุดท้ายก่อนจะจากกันยาวนานจะเป็นหนุ่มน้อยร่างสูงตัวหนาหนัก แต่ในวันนี้กล่อมเนื้อทุกมัดคือความสมบูรณ์แห่งวัย ปรกติตาและริ้วเล็ก ๆ บนใบหน้าได้มาพร้อมกับการถูกล่อหลอมด้วยประสบการณ์ เพียงมองตาตรง ๆ เขาก็ทำให้เธออ่อนปวกเปียกโดยไม่รู้ตัว

“วันนี้คุณโยไม่เมาหรือคะ ทานเหล้าหรือเปล่า”

“ทานนิดหน่อย ไปกับสาวสวยปล่อยตัวให้เมาไม่ได้หรอก ประเดี๋ยวเสียวคะแนนมหมด”

“ไปกับใครคะ ลูกสาวเสียวชิปไทยหรือ”

“ใช่แล้วครับผม”

“ชอบกันจริง ๆ หรือคะ”

“ยังตัดสินใจอยู่ครับ บ้านนั้นมีสาวสวยตั้งสามคนสวย ๆ ทั้งหมดเลย”

เขาหายเข้าห้องน้ำโดยไม่ล็อกประตูตามด้วยเสียงน้ำฝักบัวไหลจ๊อก ๆ

ชวนคะนึงเดินไปหยุดดู เห็นรูปเงาร่างสูงใหญ่อาบน้ำอยู่ข้างหลังบานใสที่มีลวดลายในเนื้อคล้ายแก้ว ส่งเสียงฮัมเพลงดังแว่ว เธอถอยกลับออกไปจากห้องอย่างเงิบเหงา.....

ปัทมศรีบอกภัสสรว่า “คุณโยถามถึงสร พี่เลยชวนมาทานข้าวที่บ้าน”

แล้วชายหนุ่มผู้ดูเหมือนไม่เคยรู้จักความทุกข์ร้อนใดๆ ก็พาโบหน่าระรินมาเป็นแขกสำคัญในตอนค่ำ พรรณรายเต็มอกเต็มใจรับปากเมื่อปัทมศรีขอให้ช่วยจัดการเรื่องอาหารคาวหวาน เธอกลางานครึ่งวันเพื่อจ่ายกับข้าวกลับมาให้สาวใช้จัดเตรียมเพื่อปรุงรสด้วยตนเองแล้วยังมีเวลาแต่งตัวทำผมผัดหน้าใหม่จนสดใสเมื่อชายหนุ่มมาถึง

เขาถือขวดไวน์อย่างดีมาด้วย ทักทายพรรณรายราวกับสนิทสนมกันมานาน “วันนี้คุณพรรณสวยจัง หน้าผ่องแบบนี้แปลว่าผมคงไม่ต้องรีบกลับเพราะเจ้าของบ้านไม่เต็มใจต้อนรับใช้ไหมครับ”

เธออดประหม่าไม่ได้ “แหม พรรณไม่ใช่เจ้าของบ้านสักหน่อย แล้วก็ยินดีต้อนรับคุณโยเสมอค่ะ”

ภัสสรพนมมือไหว้ ชายหนุ่มจึงทักทายว่า

“โง่ สาวน้อย เมื่อไหร่จะไปเล่นบาสกันอีก”

“พี่โยประกันสุขภาพไว้แล้วหรือยังคะ”

“โอ้โห ถูกถูกกันอีกแล้ว ผมยังหนุ่มแน่นแข็งแรงไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนั้นหรอกครับ”

“แล้ววันนั้นใครนั่งหอบข้างสนามก่อนเพื่อนเลยคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะ แก้วตัวกับอีกสองสาวว่า

“หลัง ๆ นี้พอเลิกงานแล้วก็ได้แต่นอนดึกกินเหล้า เลยไม่ค่อยได้ออกกำลังเป็นเรื่องเป็นราว ลงไปวิ่งกับเด็ก ๆ แคสิบล้านาทีเท่านั้นแหละครับ หหมดแรงเลย”

“แล้วคุณว่ายังหนุ่ม” ภัสสรขัดคอ

“เถอะน่า ถ้าผมฮึดพิชิตตัวขึ้นมาแล้วน้องสรจะรู้ว่ากำลังคุยอยู่กับใคร แล้วอย่าหาว่าพี่ใจร้ายไม่ได้นะ”

“แล้วอีกนานไหมคะ กว่าจะถึงเวลานั้น” เธอยังขัดคอไม่เลิก

ชายหนุ่มนั่งสบายเหยียดขายาวราวกับอยู่บ้านของตนเอง ส่งเสียงพูดคุยเจือหัวเราะดังกว่าใครอื่น เสียงหัวเราะครั้นเครงของเขาทำให้พรรณรายต้องหันมามองด้วยเงาสิททอประกายในดวงตาที่เคยเงิบเหงา ยิ่งหากดวงตาข้างเล่นคู้้นบังเอิญมองมา แม้จะไม่มี ความหมายลึกล้ำใดๆ แอบแฝง เธอก็ยังรู้สึกดีมีค่าด้วยความอบอุ่น

ปัทมศรีเลือกแผ่นภาพยนตร์ซึ่งเป็นรายการบันทึกการแสดงของนักร้องสาวชื่อดังของอเมริกาขึ้นมาเปิด ขณะที่พรรณรายเปรอปรนคนทั้งหมดด้วยเครื่องดื่มและอาหารว่าง เขาดื่มเบียร์ที่ถูกแช่ไว้จน

เย็นเฉียบ ขณะที่ปัทมสีพอใจพินช์น้ำผลไม้ที่เจือเหล้าบางเบา และ ภัตตรดื่มแต่เพียงน้ำผลไม้ใส่น้ำแข็งสลับกับน้ำเปล่า เพราะพี่สาวไม่ อนุญาตให้แตะต้องเหล้า ไม่ว่าจะเจือจางเพียงใดก็ตาม

ชายหนุ่มแก้มย่นแก้มเบียร์ของเขาให้

“ลองบ้างไหม อร่อยนะ”

สีหน้าเธอสว่างวาว “ได้ไหมคะ...”

พรรณรายหันมาถามอย่างไม่แน่ใจ

“น้องสรดื่มได้หรือคะ จะเอาไหมพี่พรรณจะรินให้”

“ไม่ได้นะ..!” ปัทมสีทำเสียงเข้ม “แหม ดูซิแต่ละคน ให้ทำย กันจึงเลยนะ ยัยคนนี้ก็ตาวาวอยากลองจะแยมอยู่แล้ว”

“เพื่อน ๆ สรก็ดื่มกันทั้งนั้น”

“ไม่ต้องไปเอาตามอย่างเพื่อน ๆ หรือก ยังมีเวลาอีกแยะ เอาไว้เป็นผู้ใหญ่ก่อนแล้วค่อยดื่ม”

“สรรบรรลุนิติภาวะแล้วนะคะ”

“ตามกฎหมายแล้วใช่ แต่สำหรับพี่นะ ยังอีกนานเชียวละ”

ชายหนุ่มแอบหลีวตาให้เธออย่างเอาใจช่วย

เขาพูดกับหญิงสาวอีกคนหนึ่งอย่างเอาใจ

“คุณพรรณดื่มอะไรครับ เห็นเดินไปเดินมาคอยบริการอย่าง เดียว นั่งลงคุยกันได้แล้วครับ”

สายตาของปัทมสีแข็งกระด้างอยู่บ้าง แต่ก็ชักชวนว่า

“นั่งคุยด้วยกันก่อนซิพรรณ”

พรรณรายนั่งลงใกล้ภัตตร ทำที่ขีดเขียนเมื่อถูกมอง ทำให้ ชายหนุ่มอมยิ้ม “ชอบนักร้องคนนี้ไหมครับ”

ปัทมสียิ้มหยันกับสีหน้าของอีกฝ่าย รู้ว่าพรรณรายไม่รู้จักรว่า ใครเป็นใคร

“พรรณไม่ค้อยรู้จักนักร้องเมืองนอกหรือคะ”

รู้จักแต่ลูกทุ่ง..... เธอไม่ได้เอ่ยถ้อยคำห้ามหยันออกมา.....

เพราะว่าปัทมสีขอให้หญิงสาวผู้เป็น “คนของพ่อ” ช่วยจัดการ ดูแลอาหารทั้งหมด จึงต้องจำใจตอบแทนด้วยการยอมรับให้เจ้าตัว ร่วมอยู่ในกลุ่มด้วย แล้วพรรณรายก็อุทิศตัวเป็นผู้ปรนนิบัติรับใช้ คอยดูแล ตั้งแต่คอยเติมเครื่องดื่มและอาหารว่างโดยเฉพาะอย่างยิ่ง แก่อาคันตุกะผู้ส่งประกายตาพริบพรายมาให้สม่าเสมอในสีหน้าช่างเล่น จนถึงลงนั่งข้างๆ คอยแนะนำรายการอาหารที่ชายหนุ่มชิมไม่ได้ขาด ปากว่า

“อร่อยมากครับ อร่อยมาก”

เขาเข้าว่า “แหม ทำอาหารเก่งอย่างนี้เขาเรียกว่าเสน่ห์ ปลายจวักใช่ไหมครับ ถ้าไม่เกรงใจ ผมจะให้พ่อมาขอเลยนะนี่”

“พี่โยเกรงใจใคร พ่อ..หรือว่าพี่ส้ม”

ภัตตรถาม แล้วก็ต้องชะงักเพราะสายตาดูๆ ของปัทมสีและ สีหน้าที่เจื่อนจางลงของพรรณราย

เธอยิ้มแหยให้ชายหนุ่มผู้ยังทำสีหน้าระริ่น

ภัตตร อترضึกแปลกใจไม่ได้เมื่อพบว่าหลังจากไปเที่ยวด้วยกัน มาหลายครั้ง พี่สาวและชายหนุ่มผู้นี้ไม่มีท่าทีใดที่จะบอกให้ใคร เข้าใจได้เลยว่าเป็นคู่รักที่กำลังต้องมนต์เสน่ห์ของกันและกัน แม้จะ พูดคุยหัวเราะหัวใครแต่ก็กลายเป็นการสนทนาของ “คนรู้จักชอบพอ” มากกว่าจะเป็น “คนพิเศษ” ที่กรุ่นอยู่ด้วยอารมณ์รักใคร่

โยธินช่างหยอกเย้าหัวเราะ และปัทมสีก็ตอบสนองในท่าที่ เหมือนที่ท่ากับเพื่อนๆ ไม่มีการเขินอายประกายตาวาวหวาน หวันไหวอย่างที่คนเพิ่งรู้จักรักใคร่กันน่าจะมี

พรรณรายเสียอีกที่เปลอแสดงความหวันไหวเขินอายออกมา หลายครั้งจนเป็นที่สังเกตเห็น

ปัทมสีสังเกตเห็นแล้วแสดงความไม่พอใจออกมาในสีหน้า ยิ่ง เมื่อชายหนุ่มผู้เป็นต้นเหตุดูเหมือนจะกระหิยยิ้มย้อมย่องราวกับรู้ว่า ตัวเองเป็นคนสำคัญ ยิ่งพาตัวเข้าใกล้ชวนพรรณรายพูดนั่นคุณนี่ ปัทมสีก็ยิ่งรู้สึกขวางหูขวางตามากขึ้น ยังไม่ตีกเธอก็ไล่ตื้อๆ

“กลับบ้านได้แล้วคะ คุณโย พรุ่งนี้ทุกคนต้องไปทำงาน”

เขาทำหน้าง “อะไร จะไล่กลับแล้วหรือ”

“ส้ม่วงง”

“ก็ทุกที่ป่านนี้ยังตาแป้วแหวอยู่เลยนี่”

“แต่วันนี้ว่างแล้ว” เธอตัดไมตรีดี ๆ

“น้องสรยังไม่ว่างเลย” โยธินหันมาขอความช่วยเหลือ

“คุณพรรณก็เหมือนกันใช่ไหมครับ”

“สรว่างแล้วค่ะ” หญิงสาวเอออตามพี่สาว

“โห กลมเกลียวกันไล่ทั้งพี่ทั้งน้องเชียวนะ” สีหน้าเขายัง
ระรื่นอย่างคนที่หัวเราะได้กับทุกเรื่อง

พรรณรายพูดไม่เต็มเสียงว่า “วันหลังเชิญมาใหม่ซีคะ”

“แน่ะ มีคนเชิญแล้ว วันไหนดีครับ”

พรรณรายมองบัตรสืออย่างอึดอัด หญิงสาวผู้นั้นเพียงแต่
ขมวดมูมปากคล้ายจะยิ้ม แต่ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น

ภัสสรเข้าว่า “ทุกวันที่แปดของสัปดาห์ดีไหมคะ”

“ประเดี๋ยวเถอะ” ชายหนุ่มวางกำปั้นกับหน้าผากที่เอียงหลบวูบ

ภัสสรตามบัตรสีขึ้นห้องหลังจากยื่นใบมือส่งจนรถคันหรูแล่น
หายไปจากประตู ถามว่า

“พี่ส้มว่างนอนจริง ๆ หรือคะ”

บัตรสีเลิกคิ้ว “ทำไม ยังตั้งใจสงสัยอะไรหรือ”

“พี่ส้มหึงที่พี่โยสนใจพี่พรรณหรือคะ”

“อย่าบ๊องน่า...”

“งั้นพี่ส้มไม่พอใจอะไรคะ ดูท่าทางแข็ง ๆ”

พี่สาวยกไหล่

“พี่ส้มกับพี่โยดูไม่เหมือนคนที่เป็นแฟนกันเลย”

“คนที่เป็นแฟนกันต้องทำท่าทางยังไง”

“ก็...” เธอคิดแล้วได้แต่ยกไหล่อย่างยอมจำนน “อย่างน้อย
ก็น่าจะหวานแหวกกว่านี้ เวลาที่มองตากันมันน่าจะมีอะไรบ้างซีคะ”

“อีกหน่อยอาจจะหวานก็ได้... แหม พูดยังกับผู้เชี่ยวชาญ
เรื่องความรักเชียวนะ เราละ เทียวไปหวานกับใครบ้างหรือยัง”

ภัสสรนึกถึงชยาแล้วก็หัวเราะ

“ยังเลยคะ”

“ดีแล้วละ แล้วจำไว้นะว่าถ้าจะรักชอบใครละก็จะต้องบอกให้
พี่รู้ก่อน ไม่อย่างนั้นละก็ตัดพี่ตัดน้องกันเลย”

“ได้ค่ะ แล้วพี่ส้มจะบอกสรไหมว่ารักใครหรือยัง ว่าใช่พี่โย
หรือเปล่า”

บัตรสีทำท่าคิด “ใช่โยธินหรือเปล่าหรือ ตอนนี้น้องยังไม่ไช้ชนะ”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ พี่โยไม่ดีตรงไหน”

“เขาก็ดีดี แต่ว่าขาดความจริงจังไปหน่อย เขาเห็นทุกอย่าง
เป็นเรื่องเล่นไปหมด เวลาอยู่ด้วยกันหลายๆ คนเขาไม่แสดงให้ใคร
เห็นว่าพี่สำคัญกว่าใคร แบบนี้ถ้าคบเป็นเพื่อนก็ดี แต่ถ้าคบเป็น
แฟนละก็...” เธอยกไหล่

ภัสสรนึกถึงชยา เพื่อนชายคนนั้นให้ความสำคัญแก่เธอเป็น
ที่สุดเสมอจนถูกสังเกตเห็นและล้อเลียนเนื่องๆ แต่หลายปีผ่านไป
เธอก็ยังไม่มีความรู้สึกลึกซึ้งจนถึงกับจะยอมรับว่าชยาเป็นคนรัก

บัตรสียืนย่นคำพูดของตนด้วยการบอกภัสสรในอีกวันหนึ่งว่า

“วันนี้คุณโยจะมาบ้านแต่ว่าพี่ไม่ว่าง ถามแล้วเขายังยืนยันว่า
จะมาถ้าสรกับพรรณไม่ว่าอะไร”

“สรไม่ว่าหรือคะ ว่าแต่พี่ส้มจะไปไหน”

“พี่มีนัด”

“กับชายหนุ่มหรือเปล่าคะ”

“ใช่”

“อ้าว ใครกันคะ”

สีหน้าเธอบอกความไม่มั่นใจ ขยับจะพูด แล้วก็บอกเพียงว่า

“สรไม่รู้จักหรือ”

ภัสสรเกรงใจพี่สาวผู้ซึ่งอายุมากกว่าถึงห้าปีและดูแลเธอราวกับ
เป็นแม่คนที่สองเกินกว่าจะซักไซ้ จึงข้ามความสนใจไปเสีย

เธอไม่รู้ว่าคนที่บัตรสี “ลูกรักของพ่อ” รับผิดชอบ คือ เผด็จ.....

ลูกชายคนเดียวของ เผด็จ ซึ่งเป็นคู่แข่งคู่แข่งคนสำคัญคนเดียว
ของธิปไตย.....